

Mál nr. 186/2004

M

og

Vátryggingafélagið V v/frjálsrar ábyrgartryggingar S ehf. (S)

Ágreiningur um bótaskyldu vegna líkamstjóns manns af völdum dyravarðar
veitingastaðar í Reykjavík þ. 27.5.2000.

Gögn.

1. Málskot móttakið þ. 27.9.2004. ásamt fylgiskjölum 1-9.
2. Niðurstæða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 590/04
3. Lögregluskýrsla/Tjónaskýrsla dags.
4. Bréf vátryggingafélagsins dags. 26.7.2004 og 16.10.2004.

Málsatvik.

Vegfarendur tilkynntu lögreglu að maður lægi í blóði sínu við nafngreindan skemmtistað í Reykjavík. Lögregla lýsir aðkomu þannig að maður hafi legið á gangstétt við anddyri skemmtistaðarins og blóð lekið úr hægri eyra hans. Við rannsókn málsins kom fram að ákveðinn dyravörður skemmtistaðarins hefði slegið M með hnefa í andlitið þannig að hann féll við og höfuðið skall í gangstétt með þeim afleiðingum að hann höfuðkúpubrotnaði og marðist á heila og lamaðist tímabundið á andlitstaug og hlaut af varanlega heyrnarskerðingu á báðum eyrum. Í niðurstöðu dóms Héraðsdóms Reykjavíkur frá 25.1. 2002 í máli því sem höfðað var gegn dyraverðinum vegna meints brots á 2. mgr. 218.gr. almennra hegningarlaga segir að sannað sé að dyravörðurinn hafi slegið M hnefahögg svo sem lýst er í ákæru og var dyravörðurinn fundinn sekur um brot á 2. mgr. 218.gr. almennra hegningarlaga vegna þessarar árárs á M. Í dómi Héraðsdóms Reykjavíkur segir einnig að M hafi verið vísað af skemmtistaðnum sökum ölvunar og sannað þótti að M hefði áreitt ákærða og aðra starfsmenn skemmtistaðarins áður en til þess kom að honum var vísað út og dyravörðurinn sló hann. Í dómi Héraðsdóms Reykjavíkur segir, “ Gera verður ráð fyrir því að til þess geti komið að gestir á skemmtistað verði til ama sökum ölvunar eða af öðrum ástæðum. Ákærði átti að reikna með þessu, sem starfsmaður skemmtistaðarins, og bregðast við á annan hátt en hann gerði.”

Lögmaður M krefst bóta úr ábyrgðartryggingu S sem rekur umræddan skemmtistað og vísar til þess að V hafni bótaábyrgð með vísan til 11. gr. vátryggingaskilmála þá sem hér ræðir um. Lögmaðurinn telur að V sé ekki undanþegið bótaábyrgð með vísan til 11. gr. vátryggingaskilmálanna. Lögmaðurinn bendir á að tjón M af völdum dyravarðarins hafi ekki verið svo fyrirsjáanleg afleiðing fyrir dyravörðinn af valdbeitingu hans að gild ástæða sé til þess fyrir V að hafna bótaábyrgð úr ábyrgðartryggingu S. Þá telur lögmaðurinn að dyravörðurinn hafi ekki haft ásetning til þess að valda M því líkamstjóni sem um ræðir og hafi ekkert slíkt komið fram við dómsmeðferð í sakamáli því sem höfðað var gegn dyraverðinum. Í því sambandi vísar lögmaðurinn til orðalags í niðurstöðu dómsins þar sem segir að afleiðingarnar hafi orðið alvarlegri en hann reiknaði með, auk þess er vísað til skýrslu dyravarðarins hjá lögreglu þar sem hann segir að það hafi ekki verið ætlun sín að skaða M að nokkru leyti heldur hafi hann einungis slegið hann til að losna við hann allt annað hafi verið afleiðing sem ekki var hans vilji. Lögmaðurinn vísar auk heldur til fræðirits í vátryggingarétti og telur að V beri ótvíræð skylda til að bæta M það tjón sem hann varð fyrir af völdum dyravarðarins úr ábyrgðartryggingu S hjá V enda geti V einungis verið undanþegið ábyrgð á tjóni af völdum ásetningsverknaðar dyravarðarins þ.e. hnefahögginu, en ekkert bendi til þess að líkamstjón M verði rakið til þess heldur einungis til þeirra afleiðinga sem meta verði dyraverðinum til gáleysis að höfuð M skall á gangstéttina með þeim alvarlegu afleiðingum

fyrir M sem raun varð á. Af þeim sökum falli skaðabótaábyrgð S undir ábyrgðartryggingu félagsins hjá V.

V hafnar bótaábyrgð og vísar til 11. gr. váttryggingaskilmála ábyrgðartryggingar þeirrar sem um ræðir þar sem segi að verði váttryggingaratburðurinn rakinn til ásetnings eða stórfellds gáleysis... váttryggðs eigi hann enga kröfu á hendur félaginu. V telur með vísan til nefnds ákvæðis 11. gr. váttryggingaskilmálanna og 18.gr. laga um váttryggingasamninga þá eigi S ekki bótarétt úr váttryggingunni. V bendir á að árás dyravarðarins verði að teljast fólkskuleg og til þess fallin að valda M líkamstjóni svo sem nánar er rökfært af hálfu V. V telur að dyravörðurinn hafi mátt sjá fyrir að töluvert líkamstjón gæti hlotist af þeirri háttsemi sem hann hafði í frammi gagnvart M.

Álit.

Skv. 18.gr. váttryggingarsamningalaga nr. 20 /1954 segir m.a. ef váttryggður verður þess valdur af ásettu ráði að váttryggingaratburður gerist eigi hann enga kröfu á hendur félaginu. Hafi váttryggður valdið váttryggingaatburðinum af vangá og telja megi vangá hans stórkostlega eftir því sem atvik lágu fyrir skuli úr því skorið hvort greiða skuli bætur og hve háar eftir því hversu mikil sökin er og eftir öðrum atvikum. Í 11. gr. váttryggingaskilmála þeirra sem eiga við í máli þessu segir m.a. Ef váttryggingaatburðurinn verður rakinn til ásetnings, stórfellds gáleysis eigi váttryggður enga kröfu á hendur váttryggingafélaginu.

Í niðurstöðu Héraðsdóms Reykjavíkur í sakamáli sem höfðað var gegn dyraverðinum vegna áverka sem M hlaut segir að ákærði beri refsíábyrgð á öllum afleiðingunum þótt þær hafi orðið alvarlegri en hann reiknaði með.

Að virtum öllum gögnum málsins verður ekki séð að það hafi verið ásetningur dyravarðarins að valda M því tjóni sem hann varð fyrir. Dyravörðurinn sló M hins vegar af ásettu ráði hnefahögg í andlitið. M var í umrætt sinn mjög ölvaður. Það er viðfangsefni dyravarða skemmtistaða eins og hér um ræðir að fást við drukkið fólk og það er skylda þeirra að beita það ekki meiri hörku en nauðsyn ber til. Dyravörðurinn fór offari þegar hann sló M svo sem lýst er í ofangreindum dómi Héraðsdóms Reykjavíkur. Dyravörðurinn var að fást við fullvaxinn karlmann sem var verulega ölvaður og mátti dyravörðurinn gera ráð fyrir því miðað við aðstæður allar að afleiðingar hnefahöggs á M gætu haft alvarleg áhrif m.a. þær sem raun varð á. Dyravörðurinn sýndi því af sér áframhaldandi stórfellt gáleysi að slá ölvaðan mann. Dyravörðurinn mátti gera ráð fyrir því miðað við allar aðstæður að afleiðingar hnefahöggs á M gætu haft þær afleiðingar að hann félli í götuna án þess að hann kæmi vörnum við og hlyti af því höfuðáverka svo sem raun varð á. V ber því ekki bótaskyldu vegna váttryggingatakans S og á því M ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu S hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu S hjá V.

Reykjavík 26.10. 2004.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.